og i Maanens Straaler huserer baade Nisser og Ellepiger, ganske som i Virkeligheden — for de Øjne, der kan se dem. Og han kan føje til: Hvorfor kan I ikke se det, I andre? Det er sandt, han kan med lige saa stor Ret kalde os blinde, som vi kan kalde ham aandsfattig; tit maa vi dog indrømme, at Kunstnerne, de underlige Børn, kan have den Lod, som Børn kan have, at finde Himmerigsmundfulde; som bekendt er der de Ting, der egner sig bedre for Himmeriges Rige end de Vises Konversation.

Mon ellers ikke det hele skulde være ret godt som det er? Der fører jo mange Veje til Rom og vist endnu flere til det store menneskelige Maal. Og vi fordrister os til at haabe paa, at Kvinderne, der er Mennesker, maa kunne være med til den store Kunst saavelsom til den lille.

De har jo Tiden for sig; saa sangvinske er vi dog, at vi ikke antager Verden vil forgaa hverken i Morgen eller i Overmorgen, og Kunsten har jo gammelt Ry paa sig for at være lang. Mon ikke det skulde falde i Kvindernes Lod at være med til mer end én Udluftning i Kunstens Haller; de har antagelig det tilfælles med andre menneskelige Opholdssteder, at Støv falder og gammel Slendrian indfinder sig der? Ja, jeg er desværre ikke „hjemme" i Kunsten og tør ikke have nogen Mening om de „lokale Forhold" i Kunstens Verden, men som et Slags Surrogat for den Kritik, jeg ikke tør indlade mig paa, vil jeg fortælle en Slags Vision, jeg havde forleden oppe i de Charlottenborgske Haller. Jeg havde sat mig til Hvile paa en af Bænkene og var falden i Tanker; saa hører jeg bag Væggen, hvorved jeg sad, nogle Personer samtale; de talte et Sprog, jeg aldeles ikke kunde forstaa, det lød ikke blot fremmed men saa aldeles mærkværdigt, heller ikke Stemmerne syntes mig ret lød som menneskelige Stemmer. Sæt nu, tænkte jeg, at det er Turister, der er kommen hertil fra en anden Planet! Sandt nok, endnu er der ikke tilvejebragt nogen Forbindelse mellem Kloderne, men hvem véd, — mon det er rigtig sandt? Er det maaske blot disse gamle Midtpunktindbildninger, der endnu sidder os i Blodet, saa vi bilder os ind at det er os, der skal „opfinde" Forbindelsen? Sandsynligvis ligger Vejene rede fra Arilds Tid ligesom Havet for Sejlerne, og sandsynligvis sender de andre Klodebeboere mange Ilbud til vor Jord, ja højst sandsynlig fare de vel lystig fra og til, medens det blot er os, der endnu ikke har den Sans færdig, hvormed vi kunne fornemme dem. Hvem der dog kunde forstaa, hvad det er, de Væsener der siger! I samme Nu som jeg tænkte dette, var